

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvæ Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

36. De Cæco nato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

lens te sequi. Sequar te ergò semper in hac vita, donec perueniam ad te possidendum in tua gloria. Amen.

MEDITATIO XXXVI.
DE COECO NATO, QVEM
IESVS, luto ex saliuâ sua confecto, sanauit.

PVNCTVM I.

RAETERIENS Iesus a vidit hominē *a Ioan. 9. 1.*
cœcum à natiuitate: & interrogauerūt eum discipuli eius, Rabbi, quis peccauit, hic, an parentes eius vt cœcus nasceretur? respondit Ie-

sus, neq; hic peccauit, neq; parentes eius: sed vt manifestentur opera Dei in illo. Me oportet operari opera eius, qui nūsit me, donec dies est. Venit nox, quando nemo potest operari. Quam diu sum in mundo, lux sum mundi.

CONSIDERANDVM primò, quod (vt Sap. ait) *b Prou. 13. 5.* in omni loco oculi Domini contemplantur bonos & malos, electos & reprobos; sed illos singulari quodâ modo, hoc est oculis misericordiæ respicit, tanquam velit illis benefacere; sicut hunc cœcum respexit. O dulcis Saluator! antequam ego te aspiciam, necesse est vt tu me respicias: ante enim, quam recipias me, sum cœcus, te verò aspiciente, recipiam oculos, quibus te videre possim.

II.

DEINDE perpendendum, quamuis corporis morbi & alia calamitates sæpè eueniant in pœnam peccatorum; interdum tamen diuinâ prouidentiâ prouenire eo tantùm fine, vt opera Dei in nobis manifestentur; non vnum, sed multa; magna. s. bona, quæ Deus elicit ex illis; dum iustos, quos affligit, magna virtutû varietate exornet; efficitq; vt quas occultas habet, ad Dei gloriam manifestent, communicâs illis in ipsis tribulationibus talia dona, vt eius omnipotentiam reuelent, qui illa donauit: talia sunt, exultare in ipsis tribulationib; illos amare, ac Deum pro eis glorificare. Et de eiusmodi operibus dicit Christ^{us} Dominus noster: *me oportet operari donec dies est.* O Redemptor mi, si aded tua refert illa opera facere, quæ æterno tuo Patri placet, donec dies est vitæ tuæ, operare illa in me: quia multò plus mea refert illa recipere, quàm tua referat eadem operari: & potiùs, Domine, ob ingentè amorem, quo me prosequeris, dicis tua referre, quod re ipsa refert mea! Respice Deus meus, quàm sit breuis pro me dies huius seculi, quia ipsa vita mea breuis est; venietq; citò nox mortis, quando iã non licebit huiusmodi opera facere. Et siquidem nunc sol & lux es mundi, illumina me, accende, & gratia tua viuifica; vt liceat postea te in gloria tua videre.

HAEC verba mihi ipsi attribuens dicam cū
c Eccl. 9. 10. Sapiēte: Quodcunq; facere potest manus tua, in-
stanter operari: quare summè oportet me opera-
ri opera Dei, opera sancta, & volūtati eius, qui
 me

me creauit cōlentanea : donec dies est, & perdurat vita mea; quæ vix rāta est atq; dies vnus: & repentē inuadet me mors; cūm iā nec operandi, nec mērendi quicquam sit locus.

PUNCTVM II.

HAEC, a cūm dixisset, exspuit in terram, a Ioan. 9. 6.
 & fecit lutum ex spūto, & leniuit lutū super oculos eius, & dixit ei: Vade, laua in natatoria Siloe: abiit ergo & lauit: & venit videns. Hic sunt considerandæ causæ mysterij huius curationis: illa ad spiritualē nostrā utilitatē trahendo. Prima causa fuit, vt suā omnipotentiā Christus Dominus nobis manifestaret, qui remedio in specie planē contrario visioni illā ceco restituit. nā luto oculos linire, potius ad cecitatem inferendam, quā ad visionem restituendam dirigi videbatur. O immensa Iesu potentia! cur non me eius providentiæ subijciam, qui ad eō potens est, vt vnum contrariorum in alterum conuertat, & lutum oculis adhibens, eos clarificet; humiliat aliquem, vt illum extollat, b conijcit in carcerem, b Gen. 39. 20.
 quem ex eo eductum c Saluatorem constituit Aegypti. c cap. 51. 45.

Secunda causa fuit, vt doceret nos, accommodatissimum recipiendæ lucis diuinæ gratiæ medium esse, si præ oculis nostrum lutum ponamus, nihilum videlicet, quod ex nobis sumus; & terram, ex qua conditi fuimus, & in quam conuertemur; & lutum peccatorum, quæ admisiimus, illa aspicientes ac deslētēs, & propter illa nos ipsos humiliantes. Sed hoc

lutū conficiendū est ex terra nostra, & salua Christi. Si enim eius infinita sapientia, quæ in salua exprimitur, oculos nostros non tangat; nunquam oculi nostri clarescent, ad cognoscendam, sicut oportet, nostram vilitatem. O dulcis Magister, coniunge sputum tuū pulueri meo, ex quo factum lutum me illuminet: da mihi, vt cognoscam quis tu sis, & quis ego: vt te cognoscens amē, me verò cognoscens odio habeam, replemque gratiā & charitate tua.

III.

DEINQUE postquam Christus luto intinxit oculos cæci, dixit: *vade laua in natatoria Siloe, quo interpretatur missus*, vt baptismi & penitentiae sacramentum vobis insinuaret, quibus spiritualis hominis salus perficitur, ob Saluatoris nostri virtutē in eis existētem, qui à Patre fuit missus in mundum pro nostra salute. Oportet tamen ad hanc natatoriam sive balnea horum sacramentorum ita dispositum accedere, sicut cæcus hic fuit dispositus, qui magnam habuit fidem, insignem humilitatē, & obedientiā omnino ad nutū. cū sustinuit oculos suos luto leniri; & ita eo maculatus, per plateas in conspectu omnium perrexit, obediens absque mora aut replica Christi mandato. non enim vt Naaman ille Sirus murmurans dixit *putabam quod egrederetur ad me & tangeret manu sua oculos meos, & sic curaret me*: nunquid non sunt aliæ aquæ meliores quam in Siloe, vt in eis lauem, & visum recipiam? sed iudicium suum subiiciens, & obediens, visum recepit. Et eodem modo visum

d 4. Ro. 5. 22.

ego

go recipiam, si inspirationi Dei, qua me ad
 quas Siloe mittit, agnoscam, & opportunita
 te, quam mihi ipse offert, uti non negligam.

PUNCTVM III.

CONSIDERANDA tertio est illustris illa
 huius cœci confessio, & persecutio-
 nes, quas propter eum sustinuit, & vir-
 tutes, quas exercuit, ut illas imitemur.

PRIMA virtus fuit ZELVS honoris Christi
 Domini nostri, qui illum sanauerat, & spiritus
 simul gratitudinis, quæ ostendit, miraculū ipsū
 omnibus, qui illud ignorabant, manifestando.

I.

SECUNDA fuit magna animi FORTITVDO,
 in etiam parentibus proprijs timētibus ma-
 nifestare, quod sciebant, propter metum pha-
 risæorum, qui nomen Christi detestabantur,
 ipse absq; vlllo timore, liberè confessus est, se
 & cœcum fuisse, & ab ipso Christo sanatum;
 adiiciens etiam modum, quo sanatus fuit.

II.

TERTIA fuit magnus ZELVS veritatis cum
 cœlesti PRVDENTIA coniunctus, ne aut se de-
 cipi pateretur; aut veritatem ob aliquem res-
 pectum reticeret. Nam dicentibus pharisæis:
*da gloriam Deo, veritatem ipsam liberè faten-
 do, nos scimus, quia hic homo peccator est: ac
 propterea non est possibile, ut ab eo sanareris:*
 Ipse magnâ fiduciâ perseverans in confessio-
 ne veritatis, & in defensione Christi, ipsos
 potius accusauit, quod eum non agnoscerēt, &
 inuitauit, ut, si vellent, discipuli eius fierent.

III.

QVARTA virtus fuit magna eius PATIEN-

IV.

TIA in tolerandis maledictis & opprobrijs in eum iactatis, præcipuè cum ei dicerent: *in peccatis natus es totus, & tu doces nos?* item sustinuit eijci se ex synagoga tanquam excōmunicatum & indignum, qui cum cæteris fidelibus versaretur.

HAS omnes virtutes exercuit hic cæcus, adiuuante ipsum Christo Domino nostro, qui vnius cæci & mendici operâ uti voluit, eumque suû facere concionatorem, ut sapiêtes & phariseos confunderet, dans plusquam hominis cōstantiâ ei, qui ex se timidus & abiectus erat. O magnitudinem omnipotentix Christi, quæ vilibus aded & contemptibilibus instrumentis aded gloriosa efficit opera. Me quoque, Saluator mi, accipe, quo tanquam instrumento utens, per me glorificeris.

PUNCTVM IV.

- I. **C**ONSIDERANDVM quartò quid Christus Dominus cum hoc homine egerit post ea quæ sunt narrata. Nam primum statim atque cognouit, ipsum è synagoga eiectû, accessit ut illum consolaretur, ut ex hoc intelligamus paternam eius curâ, qua eos consolatur, qui ipsius causa persecutiones patiuntur: & quod non obliuiscitur eorum, qui coram hominibus ipsum confitentur. O mundi Redemptor, quis non iubens aliquid pro tua gloria patiatur, siquidem tam est tibi curæ eos consolari, qui aliquid pro illa patiuntur.

II.

DEINDE voluit Christus, eundem in fi

de

de perficere & augere internum animæ visum, cum enim cœcus non existimaret, illum esse aliquid supra Prophetam, interrogauit eum: *Tu credis in Filium Dei? respondit ille, quis est Domine? ostendens in hoc cordis sui proprietudinem: & dixit ei Iesus, & vidisti eum, & qui loquitur tecum, ipse est.* quasi ei diceret visu, quem à me recepisti, iam vidisti me: & ego ipse sum qui tecum loquor. *at ille ait, credo Domine: & prociens adorauit eum.* O quales oculos tunc ei dederit! quale lumen eius animæ commusicauerit! quam perfectum visum, qui humilem ad eum ad orationem affecit! da mihi Domine talem visum; quo viuam fidem in te credam, & debitam reuerentiâ te adorem.

DENIQUE tranquillitatem mentis illi reddidit, circa scandalum, quo potuit turbari propter ea, quæ Pharisei contra ipsum dixerant. Nam *dixit ei Iesus: In iudicium ego in hunc mundum veni; ut, qui non vident, videant, & qui vident, cæci fiant.* quasi diceret, hoc ego discrimen inter hos & illos homines facturum veni: ut rudes & ignari, ob suam humilitatem & paruitatem, visum recipiant, sicut tu; credantque diuinitatis & humanitatis meæ mysteria: contra verò qui sunt legis sapientes, ut Pharisei, Philosophi, & Iurisperiti huius mundi, ob superbiam suam, incidant in cœcitatem, non meâ causâ, sed propriâ ipsorum culpâ; quia doctrinæ meæ cre-

III.

dere nolunt, nec fructum ex ea accipere. O bone Iesu, ne patiaris eos, qui plura videre tenentur, ob suam superbiam minus videre: & qui perspicaciorum visum habere deberent, incidere in ciuitatem. Libera Domine nos à superbia, quæ tantæ cæcitatæ est causa.

MEDITATIO XXXVII.
DE SVRDO ET MVTO,
quem Chrtistus spūto suo
sanauit.

PVNCTVM I.

a Mar. 32.

DDVXERVNT ad Iesum surdum & mutum. & deprecabantur eum vt imponat illi manum. In misericordia huius hominis aurium & linguæ corporali impedimento considerandum est, quid illud impedimentum sit in spiritu, quæ eius causæ, & remedia?

I.
De surditate & impedimento linguæ spirituali.

PRIMUM, spiritualis surditas est fidei & obedientiæ defectus, quando qui nec audire nec intelligere vult fidei veritates, nec verba Dei, nec præcepta legis eius, nec diuinas inspirationes; sed his omnibus aures surdas præbet. Impedimentum linguæ spirituale est defectus orationis, & confessionis: cum quis non vult suum os aperire ad innocendum Deum, ad petendam ab eo misericordiam, aut illum laudandum, & gratias ei agendas